

Bemærkninger til forslaget

Socialdemokratiet fremlægger hermed et beslutningsforslag om en samlet reform af indkomstbeskatningen.

Målet er et skattesystem, der er enklere, mere effektivt og kan sikre en mere retfærdig byrdefordeling end det nuværende. Skattespekulationer skal bekæmpes og den skattemæssige præmiering af de velhavende gruppers gældsstiftelse bringes til ophør. Derved kan indkomstskattesystemet bidrage til den nødvendige sanering af samfundsøkonomien ved at fremme opsparing, investering og beskæftigelse.

Socialdemokratiet ønsker ikke med en skattereform at svække det offentlige indtægter.

Den sociale tryghed kan ikke opretholdes og et moderne industrisamfund ikke fungere, hvis de offentlige udgifter skal beskæres voldsomt.

Derfor må Danmark – som andre nordvesteuropæiske samfund – nødvendigvis opretholde højt skattetryk.

I denne situation er det særlig vigtigt, at skattegrundlaget ikke udhules gennem vækst i den sorte økonomi og stadig kraftigere udnyttelse af fradragsmulighederne – især hos de mere velhavende befolkningslag. Skattesystemet må derfor renses for smuthuller og ligningseffektiviteten styrkes. Fradragene må begrænses i omfang og i skatteværdi, og trækprocenterne til gengæld nedsættes for den store gruppe af erhvervsaktive. Men omlægningen må ske i et tempo og i en form, så ingen – f.eks. i egen bolig – får væltet budgettet omkuld.

Allerede i sin foreløbige redegørelse til folketinget i maj i år skitserede den daværende socialdemokratiske regering nogle retningslinjer for lovforslag i dette efterår. Arbejdet med at forberede reformudspillet fortsatte sommeren over, men blev standset med regeringsskiftet 10. september. Men nærværende beslutningsforslag bygger i betydeligt omfang på dette forarbejde og er i meget væsentlig grad inspireret af betænkning nr. 949 fra april 1982 om »Den skattemæssige behandling af renter og andet kapitalafkast« fra renteskatteudvalget under ledelse af fhv. finansminister Thorkil Kristensen.

Renteskatteudvalgets betænkning anbefaler, at kapitalafkast beskattes med samme procent overalt for at standse forvridninger og skattetænkning. Efter socialdemokratiets opfattelse vil fordelingsmæssige hensyn og ønsket om fortsat at begunstige langfristet opsparing til pensions- og forsikringsformål forhindre fuldt konsekvent gennemførelse af renteskatteudvalgets tanker. Men det er vigtigt i hvert fald at mindske de forskelle, der findes i beskatningen af kapitalafkast – afhængigt af, hvilke personer og institutioner der er modtagere.

Desuden er det i almindelighed ønskværdigt at udstrække rækkevidden af den proportionale indkomstbeskatning.

Et særligt beslutningsforslag – der fremsættes samtidig – skitserer socialdemokratiets mål vedrørende beskatning af de hidtil skattefrie institutioner, fonde, pensions-, forsikrings- og opsparingsordninger. Nærværende beslutningsforslag beskriver et indkomstskattesystem, hvor 85–90 pct. af befolkningen betaler samme procent af hele den beskattede indkomst. Skatten skal være som nu inden for proportionalstrækket (i 1982 var landsgennemsnittet 44½ pct., og i 1983 vil det blive godt 46½ pct.).

For at nå dette mål begrænses en række fradrag og faktiske kapitalindtægter og -udgifter trækkes helt ud af skatteprogressionen. Højere skat af den sidst tjente krone rammer derfor alene arbejdsindtægt og et fast tillæg på 5 pct. af den skattemæssige formue. Den beløbsmæssigt vigtigste konsekvens heraf er, at rentefradrag alene kan lette skatten med proportionalatsen, dvs. godt 45 pct. i skattebesparelse. Til gengæld sigtes på en undergrænse for tillægsbeskatning på mindst 160.000 kr. Med en så høj bundgrænse kan også sikres, at kun de færreste bliver ramt af meget store beskæringer i den disponible indkomst. Og de, der rammes kraftigst, skal sikres en rimelig overgangsordning.

Det er vigtigt at understrege, at den fradragsbegrænsning, der skitseres i pkt. 2 – ligesom den særlige konstruktion af tillægsskatten – er en provenumæssig nødvendighed, hvis man vil sikre et rimeligt personfradrag og en høj undergrænse for